

Μουσταφά Τσολάκ

Οι προσπάθειες για τη δημιουργία ενός ενιαίου αγωνιστικού -αλλά και εκλογικού- μετώπου της ριζοσπαστικής-επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στη χώρα μας, φαίνεται πως δεν έχουν δώσει καρπό.

Στη πρόσφατη συνέντευξή του, ο σ. Παναγιώτης Λαφαζάνης, Γραμματέας του ΠΓ της ΛαΕ, μας ενημερώνει πως συνεχίζουν οι συζητήσεις τους για τη συνεργασία μ' όλες τις αριστερές, ριζοσπαστικές, αντιμνημονιακές, πατριωτικές δυνάμεις - πλην του ΚΚΕ, που δεν δέχεται καν να κουβεντιάσει με την υπόλοιπη Αριστερά.

Ποιες είναι αυτές οι δυνάμεις;

Προφανώς η ΑντΑρΣυΑ (που, όπως «καταγγέλλει» ο σ. Λαφαζάνης, ακολουθεί μια «σεχταριστική» τακτική και αποκλείει τη συνεργασία με τη ΛαΕ), η «Πλεύση» της Ζ. Κωνσταντοπούλου (της «ποπ σταρ» της σύγχρονης πολιτικής που πέρα απ' τα γενικόλογα περί δικαιοσύνης, διαφάνειας, δημοκρατίας κλπ, δεν ακούμε να μας λέει τίποτα ουσιαστικό για το πρόγραμμά της, και δηλώνει επίσης πως η ίδια είναι αριστερή αλλά η Πλεύση δεν απευθύνεται σ' ένα «αριστεροχώρι»... και που εσχάτως δεν δίστασε να επιτεθεί με ψέματα σε στελέχη της ΛαΕ και της ΑντΑρΣυΑ, ονομάζοντας τα «λαμόγια της Αριστεράς»), οι δυνάμεις που έφυγαν απ' το ΣυΡΙΖΑ και δεν μπήκαν στη ΛαΕ (και εδώ μιλάμε για το ΔιΡΙΖΑ των Κορωνάκηδων, Λάσκων και λοιπόν, που ήταν στη στενή «κλίκα» του Τσίπρα, μέχρι και το Νοέμβρη του '15, που όχι μόνο «κατάπιαν» το 3ο μνημόνιο αλλά συνέβαλαν στη ψήφιση του με τις πράξεις τους στην ΚΕ του κόμματος... και το '16 «ξύπνησαν» και «κατάλαβαν» [!] ότι έκαναν λάθος αλλά δε ζήτησαν -ακόμα!- ούτε μια «συγγνώμη»)... αλλά και εθνικιστικές δυνάμεις όπως η Χριστιανική Δημοκρατία και μάλλον και ΕΠΑΜ - στο όνομα του αντιμνημονίου.

(Και εδώ μου' ρχεται να ρωτήσω: «Την ΚΟΕ του Ρούντι, γιατί την ξεχνάμε ρε παιδιά;»)

Μέτωπο «από τα πάνω»

Η αλήθεια είναι ότι ένα μέτωπο της ριζοσπαστικής-επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, στις μέρες μας, είναι αναγκαίο όσο ποτέ.

Θα συμφωνήσω και με τη λογική ότι η ύπαρξη ενός τέτοιου Αριστερού μετώπου στη βουλή θα βοηθήσει στη συσπείρωση του λαού μας γύρω απ' αυτό και θα το κάνει πιο μαζικό - αν και προσωπικά δε πιστεύω στον κοινοβουλευτισμό.

Αλλά, έχω μια μικρή διαφωνία με τη λογική που λέει ότι «δε περισσεύει κανείς» σ' ένα τέτοιο μέτωπο. Που η λογική αυτή οδηγεί πολλούς συντρόφους της ΛαΕ αλλά και της ΑντΑρΣυΑ σε «κυνήγι δυσαρεστημένων συριζαίων» που έχουν «ένσημα» στο κίνημα, και κυρίως αυτούς που παρουσιάζονται ως «ηγετικές μορφές». Και το χειρότερο, οδηγεί στο να βλέπουμε στις αντιρατσιστικές-антиφασιστικές πορείες τα πανό και τις σημαίες (της νεολαίας) του ΣυΡΙΖΑ - τη στιγμή που η κυβέρνηση δολοφονεί πρόσφυγες στο Αιγαίο ή τους αφήνει να παγώνουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε άθλιες συνθήκες... τη στιγμή που οι υπουργοί και οι βουλευτές της κάνουν «βολτούλες» με τους Κασιδιάρηδες.)

Και το σημαντικότερο είναι ότι πολύς κόσμος –και κυρίως η νεολαία– «ξενερώνει» μ' όλα αυτά.

Και είναι λογικό, κατά την ταπεινή μου άποψη, να «ξενερώνει» κανείς, όταν βλέπει τους «καταψυγμένους ινστρούχτορες» τύπου Κορωνάκη, που μέχρι χθες «τραμπούκιζαν» στα συνέδρια αυτούς που ασκούσαν κριτική στον «Μέγα Ηγέτη»... ή εθνικιστές τύπου Καζάκη που χύνουν όλη τη λύσσα τους προς τους πρόσφυγες/μετανάστες –να μη μιλήσω για ομοφυλόφιλους, μειονότητες κλπ– σε κάθε ευκαιρία.

Δεν πάμε για κάτι άλλο;

Με άλλα λόγια, οι προσπάθειες αυτές της οικοδόμησης μετώπου σε «ηγετική» βάση, πέρα του ότι δεν οδηγούν σε αποτέλεσμα, και να πετύχουν, δεν εμπνέουν τα αδύναμα στρώματα της κοινωνίας στα οποία υποτίθεται ότι απευθυνόμαστε: τη νεολαία, τους άνεργους, τους εργατές, τους χαμηλοσυνταξιούχους, τους μικρομεσαίους.

Για να οικοδομηθεί κάτι που να εμπνέει τα στρώματα αυτά πρέπει να παλέψουμε για τη δημιουργία ενός μετώπου των «από τα κάτω» με τους αγωνιστές και οργανώσεις (που η πλειοψηφία τους βρίσκονται στη ΛαΕ και στην ΑντΑρΣυΑ αλλά και σε μικρότερες οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς, ανένταχτους) της ριζοσπαστικής-επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (αλλά και στα κινήματα όπως κατά της εξόρυξης χρυσού, κατά των πλειστηριασμών κλπ)... και με αμεσοδημοκρατικό τρόπο και όχι σε «ηγετικές βάσεις».

Πρέπει, μ' άλλα λόγια, πρώτα απ' όλα να «ξεμπερδέψουμε» με τις λογικές των ηγετών που έχουν «δικά τους μικρά μαγαζιά» και θέλουν να παίξουν τον διαμορφωτή τού κινήματος και της εργατικής τάξης.

Και αυτό το μέτωπο, πρέπει να οικοδομηθεί πάνω σ' ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα και σε μια ρεαλιστική εναλλακτική πρόταση που δε θα λείει μισόλογα, αλλά ξεκάθαρα πράγματα – έξοδος απ' την ευρωζώνη, ρήξη με την ΕΕ, μονομερής διαγραφή του χρέους, γενναία σεισάχθεια στα ιδιωτικά χρέη, εθνικοποίηση των τραπεζών, παραγωγική ανασυγκρότηση και εργατικό έλεγχο...

... και –το σημαντικότερο– να τα εξηγεί όλα αυτά αναλυτικά στον λαό. Να εξηγεί τι ακριβώς θα συμβεί όταν γίνουν όλα αυτά και πως θα τα αντιμετωπίσουμε – για να μην αφήνει «φλου» την εικόνα ώστε να μην ξέρει ο κόσμος που πάει.

Ο δρόμος προς μια ριζική αλλαγή είναι δύσκολος και γεμάτος από αγκάθια... αλλά μπορούμε να τον περάσουμε με πίστη για ένα καλύτερο μέλλον –για μας και τα παιδιά μας–, με αγώνα για ψωμί και για τριαντάφυλλα, με λαϊκή ενότητα.

Και αυτόν τον δρόμο πρέπει να τον περπατήσουμε χέρι-χέρι με τους ανθρώπους του μόχθου, με τους ανθρώπους της παραγωγής, με τη νεολαία που σαπίζει στην ανεργία και άρχισε «να την κάνει» σιγά σιγά απ' τη χώρα για ένα καλύτερο μέλλον.

Γιατί ένα νέο «μέτωπο» με τους «επαγγελματίες επαναστάτες» και τις «γκρούπες» τους, μόνο σε μια νέα προδοσία α λα Τσίπρα μπορεί να μας οδηγήσει– και πουθενά αλλού.

Πηγή: barikatgazetesi.blogspot.gr